

Luč iz svetišta Kraljice Poljske toliko je snažna da može osvijetliti daleka prostranstva svijeta i mnogima pomoći oko pronalaženja novih putova duhovnog podmlađivanja.

M. V. Čelkanović

SVEĆENIKOVA MOLITVA U NEDJELJU NAVEČE

(Razmatranje)

Revni katolici traže mnogo od svojih svećenika. Imaju pravo. Ali oni bi morali znati, da je biti svećenik vrlo teško. Onaj koji se darovao u svoj velikodušnosti svoje mladosti, ostaje čovjek i čovjek u njemu nastoji svaki dan ponovo preuzeti ono darovano. Svećenik je u trajnoj borbi kako bi ostao potpuno na raspolaganju Kristu i drugima.

Svećeniku ne trebaju komplimenti ni neugodni darovi. On traži samo da kršćani za koje se on posebno briga, ljubeći sve više i više svoju braću, dokažu da on nije darovao svog života uzalud.

»Hajdete za mnom, i učinit ću vas ribama ljudi!« (Mk 1, 17)

»Niste vi mene izabrali, nego sam ja vas izabrao i odredio vas da idete i rodite rod i da rod vaš ostane« (Iv 15, 16)

»Zaboravljajući ono što je nazad, ispružajući se prema onome što je naprijed, trčim prema cilju da postignem nagradu — nebesko stanje u koje nas je Bog pozvao po Kristu Isusu« (Fil 3, 13-14)

Gospodine, večeras sam sâm.

Malo pomalo tišina je zavladala mojom crkvom,

Svijet se razišao,

A ja sam se vratio kući

Sâm.

Susretao sam svijet koji se vraćao sa šetnje.

Prošao sam ispred kino-sale iz koje je izlazilo mnoštvo.

Prošao sam pokraj kafana gdje su šetači, umorni, pokušavali produžiti radost nedjeljnog blagdana.

Naišao sam na djecu koja su igrala na trotoaru,

Na djecu, Gospodine,

Na djecu drugih, na djecu koja neće nikada biti moja.

Evo me, Gospodine,

Sama.

Tišina mi smeta,

Samoća me tišti.

Gospodine, 35 mi je godina,
Imam tijelo kao i drugi,
Zdrave ruke za posao,
Srce rezervirano za ljubav,
Ali ja sam Ti sve darovao.
Istina je da Ti je to trebalo.
Ja sam Ti sve darovao, ali to je teško, Gospodine.
Teško je to dati svoje tijelo: ono bi se htjelo dati dru-
gima.

Teško je to ljubiti cijeli svijet, a ne čuvati nikoga za se.
Teško je to stisnuti ruku, a ne htjeti je zadržati.
Teško je to učiniti da se rodi ljubav, ali da se Tebi
daruje.

Teško je ne biti ništa za se, a biti sve za druge.
Teško je biti kao drugi, među drugima, a biti drugi.
Teško je uvijek se darivati, a ne tražiti protuusluge.
miti, ne nositi.

Teško je trpjeti zbog grijeha drugih, a ne moći ih ne pri-
Teško je doznavati tajne, a ne moći ih saopćiti.
Teško je podupirati slabe, a ne moći se nikada osloniti
na nekog jakog.

Teško je biti sâm,
Sam pred svima,
Sam pred Svijetom
Sam pred trpljenjem,
smrću,
griehom.

Sine, ti nisi sam
Ja sam s tobom,
Ja sam ti.
Ja sam trebao nastaviti moje Utjelovljenje, moje Otkup-
ljenje.

Od sve vječnosti ja sam te izabrao,
Ti si, mi trebao.
Meni trebaju tvoje ruke da nastavim blagoslivljati,
Meni trebaju tvoja usta da nastavim govoriti,
Meni treba tvoje tijelo da nastavim trpjeti,
Meni treba tvoje srce na nastavim ljubiti,
Meni trebaš ti da nastavim spašavati,
Ostani sa mnom, sine.

Evo me, Gospodine,
Evo Ti mojeg tijela,
Evo Ti mojeg srca,
Evo Ti moje duše.

Daj mi da budem dovoljno velik da doznam Svijet,
Dovoljno jak da ga mogu nositi,
Dovoljno čist da ga zagrlim a da ga ne zadržim za se.
Daj mi da budem teren susreta, ali prolazni teren,
Put koji se ne zaustavlja u sebi jer nema ništa ljudskoga
što ne vodi k Tebi.

Gospodine, ove nedjeljne večeri, dok sve šuti i dok u
mom srcu osjećam ujed samoće,
Dok moje tijelo zavija dugo od gladi za nasladom,
Dok mi ljudi proždiru dušu, a ja se osjećam nemoćan da
ih nasitim,
Dok na moja leđa pritišće Svijet sa svim svojim teretom
bijede i grijeha,
Ja Ti opet govorim svoj »Da«, ne u smjehu, nego polako,
jasno, ponizno,
Sam, Gospodine, pred Tobom
U miru večeri.

Michel Quoist

VIDICI

RASTI U ZRELOSTI

Taj nam je zadatak posebno naglasio Drugi vatikanski koncil. I poziva da ga svaki kršćanin u svom životu ustrajno i ozbiljno ostvaruje. Koncil je zahvatio čovjeka u njegovom totalitetu. U samom njegovu početku vrhovno je učiteljstvo Crkve izjavilo:

— Čovjek kao nešto jedno i cijelo, s tijelom i dušom, srcem i savješću razumom i voljom, bit će središte svega našeg zanimanja. — Takvom eto čovjeku Koncil pristupa. I ne želi u njemu ništa podcijeniti ili mimoći. Nije zaobišao ljudski elemenat u čovjeku niti s omalovažavanjem prešao preko naravnih ljudskih odlika. Uočio je vrlo dobro što znači tijelo za pravilno oblikovanje ljudske osobnosti. U konstituciji »Crkva u suvremenom svijetu« ističe svu njegovu presudnu važnost i značenje:

— Čovjek, tijelom i dušom jedan, jest po samoj svojoj tjelesnosti zbir elemenata materijalnog svijeta, tako da po čovjeku dođu svoj vrhunac i podižu glas da slobodno slave Stvoritelja. Stoga čovjeku nije dopušteno da prezire tjelesni život.